

страшната, гробна тишина. Мнозина ги чува, но не ги разбраха. Стори имъ се, че той вика Илия.

— Като че Илия вика, питаха се единъ други.

При това, Христосъ се мжчеше, като виждаше, че небеснитѣ сили сж го оставили. Къмъ тежкото страдание на душата се прибавяха и тѣлесни страдания. Всичко вжтре въ него като че засжхна, спече се. Той цѣлъ бѣ облѣнъ въ кърви. Вътрешенъ огънь го изгаряше. Той жеднѣше за почивка и успокоение. Той бѣ жеденъ за капка вода, за една капка. Нима и тая капка вода нѣма да му се даде нито отъ небето, нито отъ хората, които той така обичаше и за които умираше съ тая страшна, мжчителна смъртъ?

И като наведе глава, той извика тихо: „Жеденъ съмъ!“

Единъ отъ войниците веднага наби на копие то си гжба, натопа я въ оцетъ и му я подаде да пие. Но други го спрѣха: „Чакай, чакай, казаха му, да видимъ, дали не ще да дойде Илия да го свали отъ кръста“.

Христосъ вкуси. Главата му се въртѣше. Сърдцето му преставаше да бие. Той чувствуваше, че настѣпва желаниятъ часъ на смъртъта... Повдигна глава, увѣнчана съ сплетения отъ тръни вѣнецъ, и съ високъ, силенъ гласъ извика: „Свърши се!“, а следъ това наведе глава, тихо и ясно продума:

— Татко, въ твоитѣ ржце предавамъ духа си!

Главата му кимна върху гърдитѣ. Сърдцето замлъкна.

Въ тоя сжщи мигъ като че потрепера и се потърси земята: камънитѣ и скалитѣ се напукаха. Страхъ и ужасъ обзе всички, които бѣха тамъ.